

Blomsterflickorna : en bild ur storstadslifvet /

59 C Br.

National Library
of Sweden

Roman.
Sv.
(Pis.)

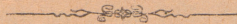
1897

Blomsterflickorna

En bild ur storstadslifvet

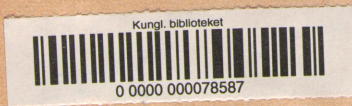
af

B-a.

1897.

STOCKHOLM.
FERD. HAMMAR & Co BOKTRYCKERI.
1897.

1. Barnidyll i Sibirien.

De båda systrarne Rosali och Thyra föddes och växte upp bland andra lyckliga eller olyckliga gatungar der borta i stockholmska Sibirien. I slutet utaf Roslagsgatan i ett af arbetareqvarteren vid Bellevy, hade deras vagga stått, fyra och en half trappa upp i ett vintertiden kallt och sommartiden stekhet rum, med ett fönster och en tarflig möblering. Deras fader, som var af tysk härkomst, hade varit fotograf i Tyskland, men blifvit krogbesökare i Sverige.

Modren lefde som hjälphufru i «bättre hus.»

När flickorna voro 3—5 år gamla dog deras fader och nu måste de lemnas ensamna hemma, då modren var borta.

Men så kom våren med sol, ljus, värme, fogellqwitter och blommor. — Stora granna och doftande, väl ansade trädgårdsblommor och små oskyldiga ängs och skogsblommor.

Det var icke långt stycke väg från våra små hjeltinors bostad, och ut till skogen eller kullarne vid Albano och Bellevy — Ja de vågade sig stundom ända fram till Haga ängar för att samla blommor. Rikliga förråder medförde de också hem för att gifva åt *mamma* eller någon granne.

Under qvällarne lärde modren dem att binda buketter och kransar af de vilda rosorna, och snart var åtminstone Rosali en mästerska i konsten. hvilket gjorde att de på hemvägen i bland ute vid Norrtull eller Stallmästaregården fingo en slant af någon godhjertad person.

Detta äggade naturligtvis småtingarne till dubbel flit, och, huru det var; så tyckte flickorna snart mera om penningar att köpa slisk för, än de tyckte om de vilda blommorna.

Ja, de voro ju i det hela, sjelfva icke annat än ett par vildrosor.

Flickorna hade äfven en fostersyster, men hon var redan kommen ut i världen.

Hon hade blifvit upptagen af ett herrskap och skulle nu konfirmeras. En söndag gjorde hon ett besök i sitt gamla hem för att hälsa på, och prunkade då i «fina» kläder, med parasoll och handskar. Hon var ju en hel liten fröken, och Rosali kunde icke hålla sina ögon från alla grannlåter som den fordna fostersystern prälade med. Denna lade sig också vinning om att intet af stäten skulle förbigås.

Rosali afundades väl smått, men höll god min i tanke att hon sjelf snart skulle blifva *stor*, och då skulle hon ej stå syster Hilma efter.

Vänta bara! —

Såsom nämnts, var de små slantarna en sporre för flickungarne. Då de sågo att det låg en viss *förtjenst* uti att plocka blommor till *försäljning* i stället för bära hem dem, blef denna uppmuntran snart en possition i deras ungdomliga inbillning.

Modren bestormades med böner att de skulle få gå «till staden» och sälja sina alster.

Ja, hvarföre skulle icke Rosali äfven göra en karriär? Hvarför skulle icke hon och hennes syster få byta ut sina trasor och smutsiga paltor och få snygga kläder, med strumpor och skor, samt slippa att gå barfotade — Ja, hvarför icke?

Men, vi vilja icke gå händelserna i förväg.

2. I Polisdomstolen.

För några dagar sedan läste vi uti en af hufvudstadens veckotidningar under rubriken.

Domstolarne.

följande, just icke särdeles tilltalande rättegångsreferat:

Domaren, till vakmästaren, «ropa in Rosa och Thyra Meüller!»

Till skranket framträdde två unga flickor om 15—17 år, båda synnerligen malplacerade. På dommarens fråga om de voro de åsyftade svarades ett spotskt: ja; hvarpå denne ytterligare frågade Rosa, huru gammal hon var; 17 år blef svaret och Thyra uppgaf att hon vore 15½ år. Domaren: I äro anhållna för fylleri och oljud uti Kungsträdgården i natt, förhåller det sig så?

Rosa: spotsk — Nej, det är polisens kitslighet bara, vi voro ej berusade och förde ej oljud eller förfördelade ej någon.

Ja, men det ser ut som ni ännu icke ens hunnit nyktra till. Hvarifrån kommo ni när poliskonstapeln anhöll er, och vet ni icke att det är oanständigt af ett par unga flickor att vara ute vid denna tid på natten, klockan var ju 3 på morgonen?

Thyra: Vi kommo från ett hus på Norrlandsgatan och skulle gå hem. Dom: — Hvar bor ni?

På ett hotel i Staden!

D: Erkänner ni hvar för sig förseelserna?

Thyra: Ja jag erkänner att jag var ute men för att gå hem så dags, men var icke full eller öfverlastad.

Dom. Ni nekar således för angifvelsen i dess öfriga delar!

Thyra: Ja.

Rosa: Det gör jag också — det var bara polisens kitslighet. — —

Under detta förhör hafva vi tagit de ärade frökarnarne Meüller i närmare skärskådande och vilja lemna ett litet porträtt af de båda nymferna. Rosa är en kort välväxt svarthårig jänta med ett väl formadt ansigte, ett par runda bruna och djerfva ögon under en hög panna, som nästan döljes af den korpsvarta luggen. Näsan är väl böjd och tunn. Bakom de förföriskt svällande läpparne glänser ett perlband af hvita emaljerade tänder. Halsen och den höga bröstkorgen gifva ett syniskt fängslande behag. Den ellfenbens-färgade, delvis blottade barmen är oemotståndlig och de synnerlighöga höf-

terna lemna intet öfrigt att önska i njutningens förtrolande armar.

Rosa eller Rosali är en Diana och olycklig den unge målare eller bildhuggare som får henne till — — modell — —

— — Men, huru många har icke redan plockat njutningens sinliga frukter från dessa läppar, denna barm och denna midja; ja huru mångt vällustigt famntag har icke egt rum och huru många man eller yngling har icke redan hvilat i dessa förföriska armar? — — Men, ransakningen fortgår och domaren låter inkalla som vittne den poliskonstapel hvilken anhållit de båda flickorna. Denne berättigar rapporten, för hvilken han sätter sin tjänst i pant, men flickorna neka och anhålla att få gå.

Nu blandar sig emellertid äfven åklagaren i målet upplysande att båda «flickorna» Meulier äro tillhörande den klass af dygdiga ungdomar, hvilka stå under hälsovårdspolisens uppsigt — de äro prostituerade.

På domarens fråga om det förhåller sig så, svarar Rosa fortfarande, att det är den enligt hennes förmenande kitsliga polisen, som låtit anmäla dem — de voro nog gud bevars, lika hederliga flickor som någon annan!

Åklagaren genmäler emellertid och styrker att Rosa vid två eller tre tillfällen undergått läkarebehandling för veneriska åkommor på kurhuset.

Nå, hvad säger ni om det? spørjer domaren.

Rosa, med en knyck på nacken — Nå det kan väl icke vara så farligt, då.

Dom: till åklagaren, Nå hvad yrkar stadsfiskalen?

Uppskof i målet för bevisnings förebringande!

Dom: Ha ni prestbevis med eder?

Båda flickorna: Nej, sådant ha vi aldrig haft!

Medan «parterna» för en stund få «afträda», vilja vi äfven taga en liten ögonblicksfotografi af Thyra, den yngre af systrarna.

Hon är 15 $\frac{1}{2}$ år gammal, men ej fullt så lång som den äldre systern, ehuru betydligt mera smärt. Hennes blonda, utslagna hår ringlar sig i digra lockar kring skuldrorna och den stora luggen faller öfver en hög, bred panna ner till de stora blå mandelformade ögonen. Näsan är tunn och välformad, kinderna friska, i en skär färgton och den lilla munnen med de tunna läpparne gömma två rader alabastertänder, som endast visa sig vid det skallande skrattet eller det mjuka leendet, som är henne eget. Hakan är fint skuren och hela ansigtet visar något aristokratiskt. Konturerna till figuren gifva aningarne fullkomligt spelrum för djerft passionerad njutningslystnad, blott hon blir litet mera utbildad. De små fötterna och smala händer samt proportionella armarne gifva åt Thyra en god apparans på ungarlsgunst och, blef Rosa liknad vid Diana, så kan Thyra få gälla för en *vaken* Venus. Den spåda ungdomen gifver henne också ännu en framskjuten prestinneplats i kärlekens tempelgårdar och bakom parlakanens förlåtar; der det gnistrande lättsinnet utbyter sig i passionernas bedöfvande njutningsrus. — — — — —

Medan vi sålunda äfven tagit Thyras porträtt, har rätten öfverlagdt, och domaren förklarar målet uppskjutet till annan dag för anskaffandet af prestbetyger! «Parterna nedföras under tiden i häktet!»

Så lät domarens beslut för dagen; och de båda sammetsklädda damerna utfördes under ganska höga protester, åtminstone från Rosas sida. Thyra tycktes taga saken mest lätt.

3. Blomsterflickorna.

Hvar och en promerande stockholmare, hvare sig grilljanne eller annat folk, som passerade Kungsträdgårdens eller Jakobstorg i slutet af 80 och början på nittio-talet, erindra sig säkerligen ett par små barnungar, två

vackra och välklädda flickor, som i hvar sin korg till de förbipasserade utbjödo nybrutna, lefvande blommor. De voro synnerligen snygga och rena, och på den för båda lika klädseln med de små ljusa eller mörka, vanligen hvita eller röda schaletterna öfver hufvudet kunde man förstå att de voro syskon, ehuru de för öfrigt voro hvarandra mycket olika.

Den äldre utaf dem var liten och knubbig, samt mörk som en andalusisk Zuleika med ramsvart hår, stora bruna ögon och för sin ålder långt kommen på utbildningens stadie. Den andra var i allt så godt som motsatsen. Hon var lång och smal med lingult hår och ljusblå ögon samt ett väl formadt smalt ansigte, hvilket tycktes, när det hunnit att blifva stadgadt, i förening med figuren, komma att likna Tegnens och Frithiofs Ingeborg.

I början voro de väl litet tafatta, men, de voro så vackra och så näpet klädda, i sina bomullschaletter och nätta ljusröda bluskjortlar, med blå skärp, och de mörkröda strumporna, som satte en smula relief åt allt det andra ljusa och luftiga.

Ett par mera idylliska små konkurenter kunde man väl också svårligen finna på, att skicka ut på marknadsplatsen. — Den som hyllade den nordiska tränande blondinen blef ju betjenad af en sådan, och den som föredrog sydländskan, den mörka djerfva, sydländskan från en blåare himmel, hade ju också tillfälle att få beundra äfven henne.

Konkurrensen var sålunda ganska väl fördelad och kommersen gick undan tämligen raskt, isynnerhet på eftermiddagarne, och de små korgarnes innehåll var snart slutsålt samt förvandladt i klingande mynt.

Till att börja med fingo väl flickorna -- vi kunna ju presentera dem såsom lilla Rosali och Thyra -- bli hemma om qvällarne hos sin moder, sedan de sålt slut på lagret för dagen, men när de blefvo ett par år äldre blef det en tillåten vana att de äfven fingo gå ut med nya blommor om aftnarne, allt med förbehåll dock att de skulle vara hemma till kl. 9 på kvällarne.

En naturlig sak är att de båda blomsterféerna af alla och en hvar bestormades med störtsjöar af frågor

sådana som, hvad heter du?» «Hvar bor du», hvad ä' dina föräldrar», har du några syskon», «hvad gör din mamma?» o. s. v.

Svaren blefvo emellertid alltid korta eller undvikande, tills folkhumorn eller den alltid närvarande grilljannehumorn döpte den mörka sylfiden till *Tulpanen* och den blonda feen till *Liljan* — ett par smeknamn som de fingo behålla och under hvilka de sedan i allmänhet blefvo tilltalade af sina dagliga kunder.

De tycktes också med barnslig stolthet upptaga dessa klingande blomsternamn, och detta så mycket mera som nyfikenheten från kundernas sida derigenom blef mindre närgången.

När en främling sedan sporde dem om deras namn och dylikt, låg det ju också så synnerligen nära till hands att blott svara: Jag heter Rosa, man kallar mig Tulpanen, eller: jag heter Tyra hemma men här får jag heta Pingstililjan!

Åren gingo, och var det någon dag som de populära blomförsäljerskorna voro borta eller om de försökte sin marknad på någon annan plats, så uppstod alltid en liten lucka i flånörernas middagspromenader efter vaktparaden.

Men tiden gick, och det hände sedermera rätt ofta att de båda flickorna och deras blomsterkorgar saknades på den vanliga platsen och mellanåt kom blott den ena utaf dem. Detta blef alltid orsak till nya frågor; såsom hvar är din syster i dag?,» eller dylikt.

Det händer nämligen i bland att de *separerade*, så att Tulpanen gick på annat håll medan Liljan kom till vanliga platsen, och tvärtom. De hade nemligen kommit under fund med att trakten omkring Jacobs kyrka ej var det *enda* ställe der man kunde förtjena penningar och — — blefvo bortskämda; i synnerhet sommartiden. De sågo sig sålunda om litet hvarstades, men Kungsträdgår-

den var dock fortfarande hufvudplatsen — — åtminstone ännu så länge.

4. Utbildningen.

Tiden rullar undan och flickornas utbildningstadium följer med den naturliga gången under tillväxtåren. De naturliga böjelserna tråda i förgrunden — elden hos den ena individen, trånanden hos den andra. Att flickorna så småningom separerade och gingo hvar för sig, finner lätt sin förklaring, då man ju kan förstå att de med åren blefvo föremål för såväl en närgången uppmärksamhet, som allt efter som de växte till, snobbarnes och unkarlarnes kurtis.

Det säger sig sjelft att flickorna vid sådana tillfällen ogera önskade, åtminstone i början, vara tillsammans utan helst hvar för sig, eller för sig sjelfva. Hos vår Tulpan, hvilken var nära två år äldre, vaknade naturligtvis den obeslöjade naturliga sinligheten också tidigare än hos systemen. Lättsinnet och kjortlarne ökades i jämnvidd; och brist på frestelser sagnades naturligtvis icke.

Den malplaserade ungdomen täflade med såväl den mognare ungherreklassen som gifta män om flickornas gunst. Men här såväl som annorstädes var det de yngre officerarne från våra gardisregementen, som ännu voro de unga blomstertösernas favoriter. Lockelserna äro ju dessutom af ofantligt vidt skilda slag — och den flickan som blir så att säga uppfostrad på gatan i en stor stad — — ja, nog vet man hur det går henne. Vid sju — åtta års ålder är hon lika mycket bevandrad i sitt köns hemligheter som en trettioårig prestdotter på landet, och vid tio á tolf år känner hon mannens lika väl — äfven utan att hon hållit sig i sjelfva smutsen på bakgatorna, utan fått sin skola inom de allra finfinaste kvarteren.

En liten uppmuntran, en ring, en brosch eller annan present; ett par biljetter till en lustresa i sällskap med

en äldre dam ur demimonden — och sådana tjensteadar finnes det alltid rik tillgång på — och snaran är utkastad. Den har fastnat om halsen, det är sedan icke mera någon konst, att fånga in villebrådet, man behöfver blott sakta och omärkligt draga åt snaran till den tid kommer då man anser att frukten är mogen att plocka och njuta.

Att beskrifva all den ruttonhet i detta hänseende, som existerar för att icke säga florerar i de större städerna skulle vara en omöjlighet för äfven den argaste federationskåring — och skulle någon klok eller förnuftig meniska försöka att taga i tu dermed, så skulle han eller hon blifva en dåre innan första volymen komme under pressen.

Tiden gick för de båda flickorna, såsom nämnts rätt fort, och med hvarje dag som de lemnade efter sig slösade milda guddinnor ur sina ymnigtshorn af skönhet på dem. De växte dagligen till sig som man säger, dock ej i visdom, utan i skönhet och dårskap, samt demimond-intelligens. Det sjöngs icke en varietevisa som de icke kunde eller spelades en positiv melodi som de icke kände. Ja det dröjde just icke så öfvermåttan länge förrän de satte en åra uti att vara bekanta med de snyggare nattfjärilarne, bland de damer som tillhöra »*Lätta kavalleriet*. Att dessa, när flickorna började växa till, i dem sågo farliga medtäflarinnor och att de därför hatade dem och sökte bästa erbjudande tillfälle att störta dem — det förstodo de unga jäntorna icke ännu.

Det dröjde emellertid ej så värst länge om, förrän de skulle finna det, och lära känna halten af den slags svartsjuka som kallas qvinnoafundsamhet, med dertill åtföljande hat och förföljelselusta.

En nykomling i de fallna qvinnornas led väcker alltid uppmärksamhet, men är denna nykomling ung, skön och behaglig, färdig att genast taga *kunderna*, så blir den nybakade hatad och förföljd eller på alla upptänkliga sätt trakaserad och pinad.

Så är världens vanliga gång.

5 En bal i paradisdragt och en natt i vällust.

Bland alla kurtisörer som svärmat omkring de båda blomsterflickorna och jagat efter deras gunst, var det i synnerhet två unga gardeslöjtnanter, greve v. B. och baron de L. som lagt ut de finaste maskerna i venusnätet och offrat betydligast på den frukt, hvilka de ansågo vara mogen att nu börja plocka och njuta. Bland annat hade de, hm- *faderligt* omhuldat dem, och låtit ett fruntimmer gifva dem en smula polityr i form af pianoklinckning, ett annat fruntimmer hade lärt dem några af de första grunderna i språk och dessutom hade de i två vintrar fått gå i dansskola.

De båda malplacerade martisönerna hyrde tillsammans en liten våning vid Linnégatan, och flickorna hade flera gånger varit deruppe om morgnarne med blommor till sina «välgörare». De hade alltid vid sådana tillfällen varit af herrarne tillsagda att komma på viss tid, då städerskan vore tillstädes. Detta var uträknat så väl, för att flickorna icke skulle ana något oråd eller på minsta sätt misstänka de noble herrarnes afsigter. — — —

En vacker majdag, just i löfsprickningen, hade de goda herrarne räknat ut till *akunskapens dag*. När träden löfvades och blommorna stodo som herrligast på marken skulle också blomsterflickornas fikonlöf spricka, så var bestämdt och allt syntes gå efter beräkning.

Det var en herrlig och skön söndag i slutet af månaden, en utaf dessa försommarens vackra och varma dagar som äro så efterlångtade när de bebåda sommar och värme, ljusa nätter och klara dagar. Rosali Tulpana och Thyra Liljana hade fått biljetter till en lustresa utåt Mälaren i sällskap med sin danslärarinna. Resan ställes till Gripsholm och utaf en *chändelse* uppenbarade sig de båda löjtnanterna vid middagstiden för en stund derute och bjödo sällskapet, likaledes af en *chändelse* på middag å hotellets trädgård i Mariefred.

De båda kavaljererna, som voro klädda i sportdräkter och naturligtvis ej kommit med samma båt som

flickorna och deras sällskap, ådrogo sig icke någon uppmärksamhet eller voro af någon igenkända på den lilla platsen, hvarföre de ju gerna kunde vara tillsammans med sina flickor en liten stund på aftonen. Detta upptogs naturligen också synnerligen väl och med en svärligen dold stolthet af dessa; och när herrarne togo afsked beslöts det att de skulle sända ner en droska till ångbåten vid Riddarholmen i hvilken deras gäster skulle få åka hem.

När lustbåten anlände voro herrarne också nere och tog emot sina lustfarande, men de hade icke *en* droska med sig utan *två*, och beräkningen med denna frikostighet kunna vi förstå, när baron de L. föreslog att följa fru Malm, som varit flickornas så kallade förkläde under utfärden, till hennes bostad, medan greve von B. lät flickorna åka i den andra droskan, förklarande att han skulle följa dem hem till deras bostad. Fru Malm var lika stolt öfver den ära som så här kom henne oförskyllt till del, som blomsterflickorna voro det öfver sin greflige kavaljer. Det förundrade dem blott något ytligt att de skulle åka i en *tücht* vagn, när vädret var så herrligt och varmt som nu.

När de kommit in i droskan uppgaf greve v. B. ett nummer vid Linnégatan, der kusken skulle stanna. Under åkningen dft förberedde greffen sina offer på det lilla »nöje» som de skulle få, genom — hm att öfverraska baron de L. på »hans 23 födelsedag». Genom att köra en omväg kommo de också efter baronen till Linnégatan. Han hade lemnat fru Malm vid hennes bostad på Sibyllegatan och rest direkt hem, samt mottog nu, brinnande af otåligt nyfikna begär de efterkommande.

Att öfvertala de stackars barnungarne att medfölja den noble greffen in till sig hade ingen svårighet, isynnerhet som flickorna trodde att åtminstone städerskan vore närvarande. Hon hade emellertid för länge sedan frångjort sig sina bestyr för dagen och bodde i en annan del af byggnaden.

Rosali och Thyra blefvo således ensamme med sina båda kavaljerer, hvilka genast började lägga an på att få sina planer i verkställighet. Tårter och vin, frukter

och konfekt skulle öppna hjertekammaren och lyfta på kjortlarne — — så hade det uträknats.

Grefven drog upp en stor speldosa och stälde den på midten af ett divanbord, uppå hvilket konfekt och viner förut voro inställda ibland en mångfald af buketter och kort — alltsammans i »anledning af baron L:s födelsedag». Rummet, som var en slags salong, var klädd i tungt mörkröd sammet med ljusblå och gul dekoreringsgardiner och portierer. Kring divanen stodo fyra höga och stora emmor eller fätöljer, vid ena långväggen en chaislong och vid motsatta väggen ett piano. Mellan fönstren stodo två trymåer och på borden dyrbara pendelverk och kandelabrar, hvilkas ljus sparsamt tändes.

Efter en kort stund, under hvilken flickorna gjorde en smula toilette, smällde den första champagnekorken, då man drack högvälborne herr löjtnanten, baron Axel de L:s skål. Snart följde mera viner samt punsch och likörer eller en blandning af champagne och portvin, hvilket blir en ganska »stark» dryck. Allt var naturligtvis anlagt på att berusa de unga flickorna.

I ett angränsande rum — matsalen — tog man sig under musik från den stora speldosan en sväng om. Man dansade polka och yrande valser mellan eldigt retande mazurkor. Under pauserna dracks ytterligare viner — ja det gjordes mycket mera. Man kysstes »par om par», som det heter. Herrarna togo af sig i skjortärmarne och flickorna släppte loss allt åtsittande, varma och uppbrusade, som de voro utaf vinet och dansen.

Grefve von B. var Rosali och baron de L. blef Thyras kavaljer, och de hade ej bedragit sig uti sin egen smak, ty det visade sig tydligt här att Tullpanen föredrog grefven medan Liljan allt mer och mer drog sig till den något yngre baronen, och den närgångna, det vill säga handgripliga kurtisen läto flickorna sig väl bekomma, åtminstone Rosali, hvilkens naturliga utveckling var mera mogen än Thyras. Den senare gjorde väl något litet svagt motstånd för syns skull — men en brännande kyss afväpnade snart den lilla dufungen.

Under en mazurka hade grefven obemärkt lossat på ett par knappar till Rosalis klädning, så att den samma

vid en piruett föll utaf henne till golfvet och hon stod der i bara underkjortlen. Det upptogs med glam och munterhet och ett förslag af v. B. att man i denna värme gerna kunde taga utaf sig kläderna och dansa, såsom Adam och Eva i paradisdräkt, vann slutligen bifall v. B. och Rosali öppnade också nästa vals, hvilken snart öfvergick till cancan uti en drägt som bestod för honom af ett sportur i en gördel kring högra handleden och en ros i Rosalis hårkorg, det var allt. Thyra och de L:s klädsel var lika osynlig — Det var ju spirituellt och förbaskadt »trefligt». Mera behöfves ju icke heller för att göra natten glad och få sina illa dolda passioner i högttryck.

Mellan danserna drickas mera vin och under pauserna tillställas små lekar. Man sätter sig i fyrkant på små kuddar på mattan och breder en duk mellan sig, som skyler benen och underkroppen till magen. Under denna duk försiggår lekarne eller spelen på ett sätt, som det kan vara likgiltigt att nämna. Det är någon slags lek à la *Hök och Dufva*, som man skall söka upp hos hvarandra, men *under* duken, så att man ej ser det man letar efter. — — — — —

Denna lek kan emellanåt bli rätt intressant — hm — och att det blef så här var ju icke att undra på.

Speldosan spelade nu en vals och med akrobatisk vighet kastade sig de uppeldade paren in i dansen och följde salen ett hvarf, hvarefter v. B. tog en sväng med sin dam in uti salongen, der de föllo uti hvarandras armar på en divan — — — medan de L. retirerade med Thyra till den midt emot liggande sängkammaren — —

Huru smakar frukten första gången mellan en tolf å fjortons års möj och en 23-25 års ung man, som icke hunnit bli alltför mycket förslappad? — — —

Men säg oss hellre något annat; ty »första gången» är ju blott »en gång» och »en gång» är *ingen gång* säger man. Nåja, det är ju sant att »första gången» har litet små förtretligheter med sig från unga flickors sida — men under nattens lopp brukar man snart komma till rätta dermed — och en *van* man brukar sällan bli för-

lägen, äfven om han är en smula ombytlig i fråga om att njuta ungdomsgunst.

Darrande af behag tryckte de älskande sig allt närmre hvarandra till ett enda långt, berusande kärlekens känsloutbrott, och då morgonen började att gry var det ambrans skålfvande perleregn som genomströmmade de njutande kontrahenternas innersta fibrer. Det hade varit en lek, en lång berusande lek, men ändå — hur grufligt kort. Ja hvarför skulle dagen redan gry och afbryta, betvinga rusets allt genomgående sällhetskänslor: hvarför finge man icke lefva ett helt oafbrutet lif i detta edenstillstånd, der kärleken var lottsedeln och öskuldens förlust den sköna insatsen.

O, att hela lifvet förblifvit en enda så omätligt skön natt!

Men dagen gryr. Solen stiger öfver horisonten för att med sitt allseende öga skåda de unga flickornas första fall. Låg kärlekens eter ännu kvar såsom ett bedöfningsmedel för tankarne, så fans äfven en smula af ambitionen ännu kvar — och det sista famntagat måste afbryta kärlekens smärtor för denna natt. Man måste upp och ut. Det gick icke an att låta någon profan blick tränga in för att bevittna hvad som skett. En hastig toalett — ett par glas vin — — — och så bums på dörren medan man ännu okänd kunde finna gatan.

Ruskiga och dåsiga lemnade flickorna Linnégatan och togo vägen till Humlegården hvarrest de satte sig på en soffa för att öfvertänka det passerade. Mol tysta sutto de här utan att säga hvarandra ett ord. Det var ju i öfrigt ej mycket, som de kunde ha att tala sins emellan om. Timman var tidig på morgonen och blott få personer kommo i deras väg, och något bekant ansigte sågo de icke.

6. På hotell

Huru länge de hade setat funderande i Humlegården kunde de icke presist säga, men när de småningom kom-

mo till sig sjelfva stod solen högt, och allt fler och fler promenerande eller gående gingo dem förbi. Klockan var nu så mycket att de kunde gå in på ett kafè och få litet varmt kaffe. Härunder började de öfverlägga med hvarandra huru de skulle förklara sig för modren vid hemkomsten.

Rosali tycktes emellertid redan ha utfunderat sättet att draga denna bakom ljuset, medelst den lögnen, att de skulle uppgifva att de hemkommit till Stockholm så sent på föregående qväll, att de ej velat gå den långa vägen till Sibirien, utan föredragit att följa fru *Malm* hem och kvarblifvit hos henne. Detta låg ju också nära till hands, och några vidare forskningar företog deras mor heller icke. De hemkommo för öfrigt icke förrän fram på förmiddagen då de visste att ingen vore hemma. Så snart de kommo hem tog också den spåda naturen ut sin rätt, och inom kort lågo de i sin syskonbädd i den djupaste sömn och de sällsammaste drömmar.

De drömde om resan och middagen vid Gripsholm, om alla rariteter som de sett i det gamla slottet, men de drömde också om vållustiga njutningar, om kurtis och fall. Först fram på eftermiddagen vaknade de, hung- riga och illamående — njutningens perlor hade börjat dunsta bort och ingen erbjöd sig här att gifva dem nya. —

De rådgjorde nu med hvarandra huruvida de skulle ikläda sig sina schaletter och gifva sig ut på aftonen med sina blomsterkorgar, eller om de skulle stanna hemma, men de enades slutligen om att de borde gå ut, ty all- tid kunde ju något roligt inträffa. Schaletterna kommo emellertid i dag icke på deras hufvuden. De voro *numera* för simpla, och de hattar, hvilka de brukade använda om söndagarne, när de ej voro ute och sålde blommor, fingo nu gå i hvardagslag. Blomsterflickorna började blifva nattfjärilsliknande fröknar.

Gud bevars!

Vid sextiden finna vi dem i ljusa hattar och något mera än halflånga, röda klädningar samt ljusa jaquetter på de vanliga platserna i Kungsträdgården. Blommorna voro snart sålda och kavaljerer eröfrade. Korgarne in- ställdes i en brödbod vid Jacobsgatan och våra töser med-

följe de båda herrarne, en ingenjör och en grosshandlare, till Berzelikällaren der de fingo ensamt rum för supéns serverande. Efter denna började kurtisen vid kaffet med likörerna — ja både Thyra och Rosali började här öfva sig uti den qvinnovidriga konsten att »ta sig ett bloss»; det vill säga att röka cigaretter, för att blifva än mer omtöcknade kring hjernan och förståndet. Att en mogen qvinna liksom mannen någon gång röker några drag kan ju icke anses såsom något vidrigt, men när barnen börja på att likna de äldre, blir det en annan sak.

Det led emellertid snart mot midnatt och man måste göra uppbrott — men hvart skulle man gå, så frågade flickorna sig sjelfva; icke bodde väl dessa gifta män så att de kunde taga emot nattfjärilar i sina hem? Här-öfver behöfver man dock ej vara villrådig i Stockholm, der det hvimlar af hotell för just sådana besökande, med de något egendomliga titlarne »resande», och snart hade man på ett sådant »hotell» mot dryg betalning fått tak öfver hufvudet under form af en dublett uppe i Klara-trakten.

»Ceremonien» denna qväll var emellertid i mångt och mycket olik den föregående qvällens hos gardeslöjtnanterna. Här förekom hvarken musik, frukt och vin eller lekar och dans, och inga behagliga divaner eller mjuka mattor prydda rummen, hvilka föreföllo qvatvare och unknare än det enkla hemmet i Sibirien. Allt var så förbaskadt olika att flickorna voro nära besinnade att gå derifrån, om det icke varit midt i natten. Illusionen var försvunnen, och det lilla förspelet som kallas kurtis, hvilket unga flickor ännu i våra blacerade dagar tycka om, syntes dessa män icke förstå sig på. Här förekommo inga »förberedelser»; dem ansåg man sig ha fått öfverstökade på källaren. Smekningarne så att säga förvandlades i ett till hälften dolt kommando: »Nu klä' vi af oss och lägga oss!» Det var något motbjudande i denna fria äktenskaps-situation, åtminstone för Rosali, som fått den tjocka grosshandlaren på sin lott och, gick hon under en yrande dans till sängen med grefve v. B. natten förut, så var det med en ofrivillig suck, som hon denna natt kröp ned intill sin nye älskare. »Usch att fina

damer vilja ha sådana der klumpingar till män! sade hon för sig sjelf då sparlakandet drogs igen och ljuset släcktes. — — — — —

På morgonen lågo flickorna qvar länge sedan deras kavaljerer gått. Dåsiga af den förskämda luften och potern, kände de sig icke fullsöfda förrän pigan kom, och tagande dem för «vanliga» flickor, i en rå ton upplyste om att klockan vore tio. De tycktes förstå meningen och började att kläda sig. Hurudan hade väl denna natt varit mot den föregående? Som en mugg surt svagdricka mot ett glas perlande champagne — åtminstone tyckte Rosali så. Thyra sade just ingenting der hon stod och vägde sin guldtia i handen — måhända hon haft det drägligare. De bytte dock icke eller i dag många ord med hvarandra förrän de voro komna ut, då Thyra helt oväntat föreslog att de skulle fara öfver till Djurgården och hämta frisk luft. Härute tillbringade de också största delen af dagen samt åtetkommo först en timma före teaterdags till den vanliga platsen i Kungsträdgården, medförande sina blomsterkorgar.

7 Två hålldamer

Veckor månader gingo omärkligt förbi. Kungsträdgården var och förblef sig lik, endast att sommaren långsamt kom, och skyndsamt gick in i höstvindarnes susande skuggor. Våra hjeltinnor, den mörka sydländska Tulpanen och den ljusfriska Pingstliljan hade under sommaren «friskat på» värre, och deras blomsterkorgar fått ovanligt mycket mera hvila nu än mot förr. Blomsteraffären hade *uttråkat* försäljerskorna, och nu fingo korgarne med icke alltid fraicha blommor uti, af idel barmhertighet någon gång följa med som ett slags skylt, tills de helt enkelt en dag erhöilo nådigt afsked samt med hvar sin tegelsten i botten magasinerades i Norrström, i sprittande aborrars sällskap och den vålluktande norsens parfym,

I stället för blomsterkorgar såsom skylt - förklåde — sällskap, hade de båda systrarne nu lagt sig till med hvar sin notportfölj med några nothäften uti, och på yttersidan af dessa permar prunkade så i ögonen fallande de stora guldbokstäfverna, som skulle röja anlagen, att flickorna sjelfva snart kommo att få heta MUSIK — — *Tangenten* och *Pendalen*, till skildnad af ett par äldre bordell damer, som kallades Harpan och Positivet.

Flickorna hade nu helt och hållet lefvat sig in uti sitt nya yrke och redan kommit så långt, att de skaffat sig en liten «kundkrets», och under de besök som de nattetid gjort på olika hotell, hade de äfven utvalt ett i Klaratrakten hvilket de hade till stamhåll. Vårdinnan på stället, en fru Johansson, såg ju också att hon hade mycket att förtjena på deras ungdom och skönhet, hvilket gjorde att hon behandlade de musikstuderande flickorna litet mera hänsynsfullt än andra deras olyckssystrar, och ville de taga sig «ledigt» någon natt, så bodde de ständigt hos henne. Modren besökte de numera sällan, och för henne förklarade de då, att de tagit anställning som städerskor eller uppasserskor på nämnda hotell.

8. Sommarnöje och rymning Vägen till förfall.

En qväll mot jultiden hade Thyra och Rosali i sällskap med fru Malm? varit på teatern. De hade efter spektaklets slut stämt möte med sina gamle vänner grefve v, B. och baron de L. samt gingo med dem hem. Ehuru detta ej var något ovanligt i och för sig sjelf, blef det dock i viss mån så denna gång; åtminstone för Thyra — baron Ls älskarinna.

Efter en nyligen afliden slägtinge hade baronen nämligen fått ärfva en ej obetydlig penningesumma, hvilken han utan kontroll kunde använda huru han ville och behagade. Sedan vännerna i salongen skilts åt samt Thyra och han gått in i sängkammaren, anförtrodde han detta åt henne, tilläggande att han gerna, önskade inackordera henne någonstädes för att få behålla henne för egen del.

Thyra skulle således bli *hålldam* åt baron de L. — Detta var ju någonting vackert och storslaget vid knappast 14 år, och Thyra lät sig ej säga detta två gånger. Med kvinnans liflighet förenar sig också stundom en god portion födgeni, och hon hade planen redan färdig, då baronen talat till slut. Hon kunde ju bo hos fru Malm och som sysselsättning taga anställning vid baletten. Utan anständigt arbete kunde hon ju icke vara, då hon skulle bo privat — och här yppade sig då ett förträffligt tillfälle för henne att få sin älsklingsidè, att bli dansös, förverkligad. Hon föreslog också genast de L. sin hastigt ihoptänkta plan, och han kunde ej annat än beundra hennes qvicka tankegång; sjelf hade han brytt sin hjerna med olika planer, men denna ansåg han vara den bästa och gick gerna in derpå. Men, sade han nästan ohörbart, hvad skola vi göra med Rosali? Jag såge hälst eder skilda åt ty din syster kan jag på inga vilkor sympatisera med. Detta var naturligtvis litet förargligt för Thyra, ty hon ville ogera skiljas från systemen, och grefve von B. vore nog ej just villig att gifva Rosali samma underhåll som det Thyra blifvit erbjuden.

Innan man skildes åt på morgonen kom detta på tal, men grefve von B. gaf ett sväfvande, att icke säga afböjande svar, och beslutet blef tillsvidare uppskjutet.

Rosali blef naturligen både arg och afundskjuk på sin yngre syster, men mest på baron de L. som icke tillät henne att få bo hos Thyra. För den senare hyrde L. ett snyggt rum hvilket händelsevis var ledigt i samma hus der fru Malm bodde, samt möblerade det både smakfullt och gediget. Hos fru Malm skulle Thyra dessutom ha inackordering tillsammans med ett par andra flickor, hvilka tillika bodde hos henne.

Så snart

Thyra Meuller

Dansös

— så stod det på visitkortet — gjort sig hemmastadt i sin nya «väning» der hennes herre nästan hvarje natt besökte sin älskarinna — så snart hon kommit sig en smula föra, antog hon genast engagement vid balettens

elefskola, samtidigt som hennes herre lät henne taga lektioner i pianospelning och språk. När allt kom omkring så hade Thyra alltså redan gjort en karriär, så tyckte hon sjelf åtminstone.

Denna sin systers hastiga «avancering» hade Rosali svårt att försona sig med och ännu svårare blef det att dölja harmen öfver att hon, som var äldre, icke, långt före Thyra hade skaffat sig en *försörjare* på annat håll då den «trolösa» grefven v. B. — han fick heta trolös nu — icke kunde offra lika mycket på henne, den fylliga skönheten, som baronen gjort på den slankiga systren. Rosali försummade nu icke något tillfälle för att icke tjusa en eller annan af de tillfälliga kunderna, som hon trodde förmögen, för att om möjligt nå Thyras ställning. Hon sparade sin kropp så mycket som möjligt och inkomsterna tilläto för att, der hon trodde sig lyckas, med våldet af hela sin tjusnings — och berusningsförmåga söka fånga någon rik Laban i sina vållustarmar.

Och hon lyckades slutligen öfver all förväntan, men först sedan hon användt en väl beräknad list.

Rosali hade icke ännu glömt, att hon under den tid som hon var blomsterflicka, och klädd i schalet på hufvudet, gjorde de bästa eröfringarne. Visserligen hade hon då tillbakavisat hvarje anbud, tills den natten den som de båda systrarne tillbringat tillsammans med kavaljererna från Linnégatan. Det var nu i pigflyttningen på våren, och Rosali gick ut om qvällarne mycket enkelt klädd, insvept i en mörk lång kappa samt en liten svart siden-schalett med spetsar kokett kastad öfver håret och sammanhållen under hakan. Hon uppträdde alltså i «en tjenares skapelse» och hennes tanke att det skulle slå an förfelade icke; ty denna «tjensteflicka» kunde man ju ej gerna taga för en redan blaserad nattfjäril, utan som en oförderfvad kammarjungfru från något «bättre hus».

Hon gick väl några qvällar i den nyanlagda dräkten utan att träffa på den rätte guldfisken, och fick nöja sig med hvad hon för tillfället kunde få. Men en lördags-qväll fann hon den som hon sökte. Klockan kunde vara något före 11 på qvällen, då hon vek om hörnet från Valtugatan till Drottninggatan, der hon tilltalades af en medålders groft byggd man. Hon sökte urskulda sig med

att hon hade — brådt, men stannade liksom af en händelse och svarade med väl spelad förvillelse på hans tilltal, samt följde honom liksom viljelöst framåt gatan, till ett hotell som *han* kände till (och *hon* också, om hon velat tillstå sanningen.) Hon spelade sin role så väl att vår gode "resande", som han presenterade sig för, trodde sig fått fatt uti en oskuld från någon planet, hvarest mankønet hittills varit en okänd företeelse. Sedan hon klädt af sig och darrande af hm — blygsel skulle gå och lägga sig, visade hon sina förföriska behag och den bländande skönheten, med en finess som frapperade den rätt mycket bortskämde kvinnokännaren. Det vällustiga famntag som han beredt sig på, motsvarade också nästan allt hvad en man kan bjudas: ungdom, skönhet och behag, svällande former och oskuldens blygsamhet — lät vara att den var spelad eller en smula falsk. Men Rosali spelade också med naturens behag denna natt så berusande, att hon njöt sjelf i rågat mått af kärleksglödens hemliga ambra. Hon tyckte sjelf att hon ej haft ett sådant behag sedan de första nätterna som hon tillbringade vid greffe v. B:s famn.

Äfven hennes älskare kunde icke fritaga sig från en lätt förundran öfver denna behagliga qvinna, det var något sållsamt som han ej ville söka förklara för sig sjelf — aldrig hade han ens i början af sitt äktenskap haft en sådan natt med sin hustru. Här var någonting att "taga vara på" tänkte han, och, visande sin frikostighet som njutningens belöning, inledde han ett litet samtal ingenting till form men till innehåll en slags "förundran" att de snart kunde få träffas igen. Han "påminde" sig samtidigt att det på qvällen skulle afgöras en vigtig fråga på klubben (han glömde att han presenterat sig som "resande" — och det gjorde Rosali äfven) och att han borde gå dit, samt föreslog ett sammanträffande, likt gårdagens, hvilket Rosali äfven lät öfvertala sig till.

Han lemnade sitt visitkort på hviket stod A. H. E. Direktör. Rossali läste det, samt ref sedan sönder det, och lade bitarne i hans öfverrocksficka, förebärande att hon ej vågade ha några herrenamn i sina fickor, och man ej borde glömma ett sådant på ett obekant hotell. Direktören gaf henne rätt och gick i den ännu tidiga

timman, hvaremot Rosa lade sig att hvila ännu en stund och invänta dagens annalkande.

Hade nu direktören funnit något att "taga vara på", så tykte sig Rosali äfven ha funnit den man, som hon sökte — och vore det så, så skulle hon också "spara sig" för honom. Han skulle åtminstone till en början få bli ensam om henne, och makten att bedära och fångsla honom hade hon ju fått af naturen. Sättet viste hon äfven.

Deras bekantskap fortgick, de träffades hvar eller hvarannan qväll i en fjorton dagars tid. En och annan gång hade Rosali fått teaterbiljetter samt penningar till finare kläder. Sådana behöfde Rosali emellertid ej köpa, ty hon hade ännu en snygg garderob, och framtog ur denna en lördagsqväll då de skulle mötas klockan 10, en purpurrod atlasklädning med sammetslif och ljusgul spetsgarnering. Det stora svarta håret hade hon lagt i en lång flåta som nådde nära nog till underbenen, föröfrigt var hon insvept uti en pelsbrämrad dolma och bar en mjuk nackhatt på hufvudet. På bestämd tid möttes de i centralparken, der de togo en droska till Hotel du Nord, hvarest ett pianorum var beståldt för supén.

Här fick E. så godt som för första gången vid full belysning se sin sköna mätträss, och han nära nog häpnade vid anblicken. Hvilken elegans och smak uti all denna enkelhet, parad med ungdom och blygsamhet — hm, litet spelad förstås — och han kunde icke i en hast taga ögonen ifrån allt detta förförande förrän Rosali kastade sina armar om hans hals och gaf honom glödande kyss — — — kyss — — — kyssar.

Under samtalet ledde direktören sjelf ämnet in på det område som Rosali älskade att få i gång. Hon var naturligtvis "okunnig" om sådana "förhållanden", men den "kärlek" som direktören uppväckte i hennes barnsliga hjerta skydde icke någon uppoffring, och hon skulle känna det ljuft att få älska sin herre på afstånd, blott hon till gengäld finge ega honom någon ensam stund allt emellanåt.

Saken var således uppgjord. Rosali triumferade, ty nu var äfven hon en rik mans *hålldam*. Redan följande

de dag hyrdes rum — en liten snygg dublett vid Vattugatan — och på tredje dagen tog herrskarinnan sin bostad i besittning. Hvad skulle nu Tyra säga? Jo, blyggas naturligtvis. Då hon fick se huru "changtilt" Rosali hade det.

9. Polisuppsigt och bordellif

Vi hafva nu följt blomsterflickorna från Sibirien under hela deras uppväxttid. Från ungdomens oskyldiga dagar till njutningens och dårskapens aftonrodnad, och här skola vi åter träffa dem, i fallets vintriga natt.

Vi skildes åt eller ifrån dem, då de efter sitt eget förmenande hade det bra. De voro då mätträsser "på stat" och idkade nyttiga studier: såsom språk och musik, hvarjemte Tyra utbildade sig till dansös och Rosali tog lektioner i konstbroderi.

Nära två år förflöt på detta sätt utan att något vidare anmärkningsvärdt inträffade. Deras underhåll var rikligt och med några få undantag för intimare älskare, höllo de sig till sina herrar alena, ehuru dessa med tiden ej så ofta infunno sig som i början.

De båda systrarna umgingos naturligen som förr, och hade kommit öfverens om att till sommaren hyra ett ställe ute vid Saltsjön. De flyttade ut till frakten af Vaxholm och nppträdde här i sällskap med en äldre tant, som ick var någon annan än fru Malm. Här agerade de "artistera" och voro gerna sedda i herrsällskap. Ett par gånger i veckan reste de in till hufvudstaden och stannade en natt för att träffa sina betalande älskare. Flickorna gingo när de kommo till Stockholm hvar och en till sitt hem, för att motaga bref eller besök, och dagen derpå reste de vanligen ut med samma båt. En dag då Rosali kom ner till båten var emellertid Thyra ej med. Hon kom, heller icke den dagen, icke heller den andra eller tredje.

Sedermera fick man dock veta att hennes tillbedjare baron de L. rymt från hem och regemente och allt,

med en utländska af börd, troligen till Italien eller Turkiet. Thyra tog detta slag, som meddelades henne i en biljett, så hårdt, att hon insjuknade i en svår nervfeber och fördes till sjukhus, hvarest hon under en lång tid blef sängliggande. Rosali flyttade därför snart åter in till hufvudstaden, men äfven för henne blef det en smula trist fram på eftersommaren. Hennes gynnare kom allt mera sällan till henne och det förut rundliga «apanaget» blef allt knappare och mindre. Detta hade till följd att Rosali, för att kunna fortsätta sitt höga lif, måste se sig om efter biförtjenster.

Hon hade just tagit emot en Don Juan i sin sängkammare en höstqväll, då det ringde på hos henne, först en gång, och sedan häftigare. Hon kände väl igen ringningen det var hennes direktör som ville komma in till sin dufva, hur skulle hon göra? Öppnade hon, vore hon förlorad — och öppnade hon icke, ja — det vore ju samma förhållande om han finge veta att hon är hemma. Ett sätt fans väl, och det måste i hast anlitas, Hennes älskare fick gå genom sängkammarfönstret åt gårdsidan — så skedde, och den stackars friaren fick i hast sina känslor afkylda i dubbel mening; ty på gården emottogs han helt gemytligt af direktör E. hvilken med en vänlig förmaning lyckönskade honom att ha hufvud och benen i behåll samt förde honom framför sig in i tamburen till den vackra synderskan, som var nära att förlora sansen af ilska och grämelse. Men hon beherskade sig snart och tog till den förståndigaste af alla reträtter som ett felande fruntimmer *kan* göra. *Hon molteg.*

Direktören såg med mild skadeglädje ömsom på henne, der hon tagit plats i en fätölj och stirrade framför sig, alldeles snövit i ansiktet, och ömsom på den förfärade älskaren, hvilken stod vid dörren, strykrädd och med möda sökte få fram den helt naturliga frågan: «hva-ad i all världen ska-skall de-etta bet-tyd-tyda?» Härpå komplimenterade direktören sin nye «suppleants-sväger» med en innerlig lyckönskan till den störda situationen, och, tillade han hänleende: denna nya förbindelse är sannerligen lika välkommen, ja lycklig, för alla *tre* kontrahenterna.

*Rosali förstod utan vidare förklaring sin gynnares tankar och, utan att säga ett ord, gick hon in i sångkammaren, dit direktören följde henne.

De stannade en stund tysta framför det efter rymningsförsöket ännu öppna fönstret. Det var många minnen för båda två, som passerade revy i detta ögonblick. Minnen af dårskaper och kärlek, af vållustens berusande trollmakt, minnen af glädje och fröjd — allt i idel rosor utan föregående törnen.

E. bröt först tystnaden i det han lemnade Rosali ett hyreskontrakt till ett rum och kök vid Norrlandsgatan, för hvilka han betalt hyran under vintern. Hon borde flytta in ju förr desto bättre, och till möblering erhöll hon en frikostig summa. Från sin lilla våning här d. v. s. vid Vattugatan fick hon ej medtaga mera än sina egna saker och kläder, samt toalettateralj och sängkläderna. Utan att svara mottog hon darrande hyreskontraktet, öppnade ett schatull som stod på byrån och lade der det, samt hämtade derefter in en silfverbricka med några glas, en fruktskål och ett par vinkaraffer.

Det var afskedets bågare.

Direktören stannade qvar en liten stund, rökande sin havanna och såg synnerligen funderasm ut. När han reste sig upp, lade han handen mjukt på Rosalis axel, såg henne rakt in i ögonen liksom han önskat säga henne något — hvilket han dock icke gjorde, utan lemnade i stället en liten kartong som han upptog ur bröstfickan, och bad sin nu afskedade mätråss att vid tillfälle läsa dess innehåll, samt att han skulle återfå en liten ask, hvilken var förvarad i en af byrålådorna. Hvad den kartongen innehöll, som Rosali fick af honom gilte hon ej att undersöka; hon kastade den genast in i den ännu brinnande kaminen utan att yttra ens en stafvelse. Blott en suck förrådde hennes rörelse.

Vid midnatt lemnade direktör E. sin flamma. Rosali gick till salongsfönstret och såg i skenet från en gaslyckta midt emot, sin lika ståtliga som generöse riddare gå neråt Vattugatan. Ett par stora tårar rullade ner för kinderna och allt svagare bef konturerna af den man, som under två år delat sin ynnest mellan henne

och sin lagliga hustru. Hon pressade kinderna med händerna då han vek om hörnet till Vasagatan, och lemna-
de henne för *sista gången*.

10. Fån häktet till domsalen.

Thyras sjukdom hade, tack vare hennes ungdom snart gått öfver, utan att lemna några följder, och sedan Rosali fått sin lilla lägenhet i ordning flyttade systrarna tillsammans dit. Att börja något arbete för hederlig försörjning var ej att tänka på. Thyra lemnade balletten och det gamla lifvet började på nytt. Ingen frågade heller efter dem i det lilla hus som de bebodde, och till hvilhet de ganska ogeneradt förde sina nattliga kunder.

Det gick emellertid så småningom allt mer och mer på retur för de vackra för detta små blomsterflickorna, och härtill bidrog ej minst den benägenhet för starka drycker som bemäktigade sig dem. De lefde bokstafigen i ett beständigt rus eller i «sus och dus» hvarenda dag — men detta är ju vanligtvis alltid förhållandet med unga fallna qvinnor och ett förhållande som tilltager med åren. De hade nu mera icke goda, fina viner och dyrbara likörer att tillgå; deras kost var annorlunda och kryddades ej med naturens bästa håfvor och med frukter som desert. Dålig matserveringsföda och torrskaffning i sällskap med finkelbränvin och öl, uselt kaffe och rafflande konjak samt porter och cigarettrökning voro nu den lekamliga kroppens dagliga spis; och ambitionen hade med säkra steg följt deras slocknande gloria. De lefde för dagen; och när nästa hyreskvartal skulle betalas blefvo de vräkta, emedan de ej hade penningar.

Det lilla möblemanget såldes och derefter gingo de den vanliga breda vägen utför neslighetens guttaperka-belagda trappsteg — till hotellen, det vill säga den sortens femte klassens »hotell», hvilkas innahafvare eller i flera fall innehafvarinnor taga sin bästa inkomst såsom kopplare elles kopplerskor. Här fingo de snart göra bekantskap med hälsovårdspolisen och det dröjde ej många

veckor förrän de blefvo upphämtade till byrobesigtning och uppskrifning — Rosali blef kort efteråt prostituerad.

Efter prostitutionen blir det för flickor svårare att få rum på dessa hotell, emedan fängelsegluggarne stå och vinka åt personer som tillstädja skörlefnad i sådana lägenheter, hvilka hos öfverståthållarembetet för polis-ärenden äro anmälda till rum för härbergerande af *resande*. Det återstod således nu blott *bordellen* som hem. Visserligen kunde de väl gå ut hvar för sig på qvällarne och gömma sig för polisspaning, samt någon gång träffa en eller annan god kund, ja till och med någon gammal bekant, som gaf «ett godt handsöl», men när de, som fallet ofta var, redan på eftermiddagen voro berusade, blef bordellen deras tillhåll och förtjensten bordellmammans.

Detta vämjeliga lif, med kroppen redo för man efter man, kanske till mera än dussinnet på natten, skulle de naturligtvis icke kunna fört i nyktert tillstånd; men med oupphörligt påspädning af konjak eller bränvin och öl, punsch och porter, lefde de tillsammans med sina äldre yrkessystrar i en beständig fylla här uti sitt förlorade paradiset. All qvinlighet var försvunnen, och af de två blomstersystrarne från Sibirien fann man knappast ett spår mera här i de uppsvällda kinderna och de matta ögonen.

Bordellifvet i en stor stad på kontinenten kan väl vara drägligt för en fallen kvinna, som växt upp vid dess hård men den slags bordellif som herskar i Stockholm är det uslaste af allt som kan tänkas. Då det i utlandet drifves såsom en öppen affär, skall det här existera såsom tjuvköp och de arma kvinnorna gå i handel såsom en tjufgodsvara, hvilken icke tål ljuset, men hvarje stund riskera att bli «upptäckta» och skickade till spinnhuset. Men sådant kan ju också blott ske uti ett «fritt» land. Der, hvarest förhållandena äro annorlunda och folket lefva mera fritt — det vill säga njuta mera af friheten.

Att Rosali blifvit prostituerad, är förut omtaladt, och nu har turen snart nått äfven Thyra. Den senare har dock bibehållit mera såväl moralisk som fysisk kraft och gjort ansträngningar för att åter söka resa sig ur uselheten. En liten hjälp härtill erhöi hon också af några

sina förra beundrare så att hon kunde komma ifrån bordellen och åter flytta till hotellen. Efter någon tid lyckades det henne äfven att få Rosali derifrån, sedan hon så småningom från pantlånekontoren utlöst nödvändigaste klädesplaggen. Rosali hade nemligen till slut supit upp så mycket hon egde, och rusdrycksbegäret ökades oupphörligt, så att hon ej sällan anträffades så godt som redlös på gatan, och fick ofta plikta för fylleriförseelser. Denna plikt måste hon sedan aftjäna med fängelsestraff och blef derigenom snart förtrogen med lifvet i häktet. Genom dessa upprepade sedelösa utsväfningar blef hon snart en vagel i ögat hos polisen, och blef slutligen varnad för lösdrifveri.

Så långt hade det nu gått med de båda blomsterflickorna från Sibirien. Vi hafva här följt dem i alla dess skeden, från oskuldens vårmorgon i en af hufvudstadens utkanter, till hjertat af noblessens samlingsplatser i stadens centrum; vi ha sett dem utvecklas från vackra barn till af skönhet, ungdomfriskhet, och behag strälände flicksnärtor: vi ha sett dem tråna, älska och vi känna passionernas tillfredställelse — vi ha sett dem lyckliga, men vi hafva äfven sett dem falla, och falla djupt.

Här hvarest detta kapitel slutar, börjar *andra* kapitlet i vår beskrifning — och i det nästa skola vi få se slutscenen.

I början af vår berättelse sammanträffade vi i Polisdomstolen med två förhållandevis unga kvinnor Rosali och Thyra Meuller, hvilka af polisen anhållits föregående natt för fylleri och «förargelseväckande beteende», som det stod i rapporten. De båda kvinnorna voro nu ett par dagar efteråt ånyo upphämtade från häktet. Voro de vid förra tillfället i bakrus och deraf en smula resignerade, så var det alldeles raka motsatsen nu. Rusets stimulering hade dunstat bort och den derpå följande fega rädslans nervositet hade deremot infunnit sig. De robrusta ansigtana hade fått bleka stelare drag och man frapperades af mjukheten i dragen och de vackra formerna.

Sedan polisdomaren uppläst protokollet från föregående förhör, tillspordes de tilltalade huruvida de er-

kände förseelserna, hvarpå Rosali för sin del «trodde» att de måhända kunnat vara «litet glada» men att de åstadkommit förargelse eller ofredat någon mötande person, det kunde de ej fatta och ännu mindre minnas. Det vore ju i öfrigt otänkbart att *de*, «de frommaste flickor i hela Stockholm», skulle kunnat tillåta sig något sådant. Hvad polisvittnena togo på sin ed måtte ju i alla fall vara sant och att neka förmildrade ej böterna, upplyste domaren, i det han, vänd till åklaganden frågade, huruvida denne hade något att i dag anföra.

Stadsfiskalen inlemnade nu en rapport från byråpolisen, af hvilken framgick att Rosali sedan omkring ett år varit prostituerad, att hon varit intagen för vämjelig sjukdom på kurhuset vid Handtverkaregatan samt att hon två gånger varit så kalladt «varnad» för lösdrifveri. Thyras meriter voro mera blygsamma; hennes namn hade helt nyligen blifvit inregistrerad bland de lätta flickornas i byråpolisens stora och heliga bok. Härjemte lmnade han deras prästbetyg och yrkade å Rosali Meuller ansvar för fylleri och förargelseväckande beteende natetid samt å Thyra Meuller böter för fylleri samt derå för båda, att de på viss tid genom öfverståhållareembetets för polisärenden måtte ådömas tvångsarbete; dervid hänsyn borde tagas till deras såväl olika ålder som något olika syndaregister, så att Rosalis strafftid borde blifva öfvervägande längre än Thyras.

På dommarens förfrågan hvad de sade om detta, började Thyra att högljudt gråta: *så allvarlig* hade hon väl icke tänkt sig leken. Rosali tog ansvarsyrkandet mera stoiskt, åtminstone till det yttre lugnt. De svarade just ingenting. Rosali försökto få fram en ursäkt och bad om fömildring i en otydlig form, hvarefter de fingo afträda ut i väntrummet.

Då de ånyo infördes, skälfvande af rädsla och blygsel uppläste dommaren med torr stämma — — —

— — — efter hvad sålunda förekommit, dömer polisdomstolen tilltalade Rosali och Thyra Meuller, den förstnämnda att för lösdrifveri och ett liderligt leverne hållas till tvångsarbete under 4 månader samt för fylleri och åstadkommen förargelse böta tillhopa

25 kronor, samt den sistnämnda Thyra Meuller att för enahanda förseelser undergå tvångsarbete i 2 mån. och att böta 10 kronor — — — — —

Femte dagen efter domens afkunnande körde en fångvagn in på ransakningshäktets gård. Vid sidan om vagnen stod en medelålders arbetsklädd qvinna. Det var de båda för detta blomsterflickornas *moder*. Hon hade läst om sina barns öde uti tidningarne, och nu ville moders-hjertat fälla en saknadens och bedröfvansens qvinnotår vid deras resa till — Spinnhuset!

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

